

Arrest

nr. 227 066 van 4 oktober 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat J. WALDMANN
Rue Jondry 2A
4020 LIÈGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Braziliaanse nationaliteit te zijn, op 19 juni 2019 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 9 juni 2019 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 augustus 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 september 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. WALDMANN, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 juni 2019 wordt de verzoekende partij een inreisverbod opgelegd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“INREISVERBOD

Betrokkene werd gehoord door de politie van WOKRA op 8/6/2019 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Aan de Heer/Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : L. D. S. (..)

voornaam: R. (..)

geboortedatum : 26.11.1990

geboorteplaats: Brasileiro

nationaliteit: Brazilië

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 9/6/2019 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

□ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan.

Er bestaat een risico op onderduiken:

1° Betrokkene heeft na zijn illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag of verzoek of internationale bescherming ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene beweert sinds 03/03/2017 in België te verblijven. Uit het administratief dossier blijkt niet dat hij zijn verblijf op de wettelijk voorziene manier heeft trachten te regulariseren.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben.

Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt

“7.1. Premier moyen

La partie requérante prend premier moyen pris de l'incompétence de l'auteur de l'acte, des articles 74/11 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 et les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 sur la motivation des actes administratifs, des articles 6, 7, 8 et 9 de l'arrêté ministériel du 18 mars 2009 portant délégation de certains pouvoirs du Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences.

12. L'interdiction d'entrée est justifiée par la partie adverse sur pied des dispositions suivantes :

- Article 74/11 § 1- 2ème alinéa : La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants :

o 1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou;

o 2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée

13. L'article 6 de l'arrêté ministériel du 18 mars 2009 portant délégation de certains pouvoirs du Ministre qui a l'accès au territoire, le séjour, l'établissement et l'éloignement des étrangers dans ses compétences prévoit que délégation de pouvoir est donnée aux membres du personnel de l'Office des Etrangers qui exercent au minimum, une fonction d'attaché ou appartenant la classe 1 pour l'application des disposition de la loi du 15 décembre 1980; (...) 74/11/ § 1er, 2eme alinéa (...), les assistants administratifs ne jouissant d'une délégation de compétence que dans les cas où ils sont désignés nommément par le Directeur général de l'Office des Etrangers au moyen d'un écrit, daté et signé par lui.

14. En l'espèce Monsieur Johan Claeys n'est pas attaché et ne joint pas à la décision attaquée ladite délégation de sorte que l'acte attaqué est pris par une personne incompétente et par conséquent nul.

15. L'article 3 de la loi sur la motivation formelle des actes administratifs précise que la « motivation exige consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait servant de fondement à la décision. Elle doit être adéquate ».

16. En l'espèce, les dispositions, appliquées pour justifier la délivrance d'une interdiction d'entrée, l'ont été par une personne incompétente, de sorte que la motivation de l'acte doit être considérée comme inexistante. Monsieur Claeys ne pouvant en faire application pour motiver sa décision. Dans ce contexte, rien ne justifie en droit les motifs pour lesquels une interdiction d'entrée est délivrée. La motivation devant être pertinente en fait et en droit, celle en droit est manquante et entraîne l'annulation de l'acte attaqué en raison de l'incompétence de l'auteur de l'acte pour faire application de l'article 74/11 et du défaut de motivation qui en résulte.

17. Ce qui a été confirmé par votre conseil dans son arrêt du 13 septembre 2017 (pièce 3)

18. Pour ces motifs, l'acte attaqué repose sur des éléments de faits et de droit non pertinents, de sorte que la décision attaquée est improprement motivée et viole les dispositions visées au moyen.”

2.2. Verzoekende partij betoogt in essentie dat conform artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 delegatie van bevoegdheid wordt gegeven aan personeelsleden van de dienst vreemdelingenzaken die minstens het niveau van attaché hebben of behorende tot klasse 1 wat betreft de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid. Administratieve assistenten zijn enkel bevoegd om dergelijke beslissing te nemen indien zij daartoe aangewezen worden door de directeur-generaal van de dienst vreemdelingenzaken via een geschrift, gedateerd en getekend. In casu is de heer J.C. geen attaché en gaat de bestreden beslissing niet gepaard met de voornoemde delegatie.

2.3. Artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt:

“§ 1. Aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die minimaal een functie van attaché uitoefenen of tot de A1-klasse behoren wordt delegatie van bevoegdheid verleend voor de toepassing van de volgende bepalingen van de wet van 15 december 1980 :

(..)artikel 74/11, § 1, tweede lid(..)

§ 2. De personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die ten minste een functie van administratief assistent uitoefenen en die bij naam daartoe zijn aangewezen door de directeur-generaal van de Dienst Vreemdelingenzaken of door degene die de managementfunctie -1 uitoefent bij de Dienst Vreemdelingenzaken, door middel van een gedagtekend en door hem ondertekend schrijven, zijn ook bevoegd voor de toepassing van de bepalingen van paragraaf 1”

Bijgevolg blijkt dat, zoals de verzoekende partij ook zelf erkent in haar verzoekschrift, een administratief assistent wel degelijk de bestreden beslissing kan treffen indien hij daartoe bij naam is aangewezen door de directeur-generaal van de dienst vreemdelingenzaken of door degene die daar de managementfunctie -1 uitoefent door middel van een gedagtekend en ondertekend schrijven.

Bij de nota met opmerkingen voegt de verwerende partij dergelijk schrijven. Dit schrijven luidt:

“De Directeur-generaal,

Gelet op de artikelen 6, §2 en 13, §2 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gelet op artikel 2, §2, van het ministerieel besluit van 22 juni 2009 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake toegang tot het grondgebied en kort verblijf;

BESLIST:

Art. 1. De heer C.J. (..) wordt aangesteld om :

1° de bevoegdheden uit te oefenen die gedelegeerd worden aan de personeelsleden van de Dienst Vreemdelingenzaken die, op zijn minst, een functie van attaché uitoefenen krachtens de artikelen 6, §1, en 13, §1, van het ministerieel besluit van 18 maart 2009;

2° te beslissen over de afgifte, de verlenging, de nietigverklaring of de opheffing van een visum krachtens de Visumcode.

Art. 2. De huidige akte tot aanstelling vervangt de akte tot aanstelling van 25 maart 2009 en de akte tot aanstelling van 9 januari 2012, met betrekking tot Meneer C.J. (...).

Gedaan te Brussel, op 26 juni 2015

F. ROOSEMONT,

(handtekening)

Directeur-generaal"

Bijgevolg werd de bestreden beslissing wel degelijk getroffen door een daartoe bevoegd persoon.

2.4. Waar verzoekende partij de opgeworpen schending van de motiveringsplicht nog linkt aan het feit dat de bestreden beslissing getroffen is door een daartoe onbevoegd persoon, quod non in casu, faalt dit onderdeel dan ook.

2.5. Het eerste middel is ongegrond.

2.6. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"7.2. Deuxième moyen

LA PARTIE REQUERANTE PREND UN DEUXIEME MOYEN PRIS DE LA VIOLATION DES ARTICLES 2 ET 3 DE LA LOI DU 29 JUILLET 1991 RELATIVE A LA MOTIVATION FORMELLE DES ACTES ADMINISTRATIFS, DE LA VIOLATION DES 74/11, ET 62 DE LA LOI DU 15 DECEMBRE 1980, DE PRINCIPE DU RAISONNABLE ET DE PROPORTIONNALITE AINSI QUE DE LA VIOLATION DU PRINCIPE GENERAL DE DROIT DE L'UNION EUROPEENNE A ETRE ENTENDU PAR LES DEUX ACTES ATTAQUES

19. La décision litigieuse est prise sur la base de l'article 74/11, § 1er, de la loi du 15 décembre 1980, qui prévoit que :

« La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

La décision d'éloignement est assortie d'une interdiction d'entrée de maximum trois ans, dans les cas suivants:

1° lorsqu'aucun délai n'est accordé pour le départ volontaire ou ;

2° lorsqu'une décision d'éloignement antérieure n'a pas été exécutée.

20. L'article 11 de la directive 2008/15/CE prévoit quant à lui que :

« 1. Les décisions de retour sont assorties d'une interdiction d'entrée:

a) si aucun délai n'a été accordé pour le départ volontaire, ou

b) si l'obligation de retour n'a pas été respectée. Dans les autres cas, les décisions de retour peuvent être assorties d'une interdiction d'entrée.

2. La durée de l'interdiction d'entrée est fixée en tenant dûment compte de toutes les circonstances propres à chaque cas et ne dépasse pas cinq ans en principe. Elle peut cependant dépasser cinq ans si le ressortissant d'un pays tiers constitue une menace grave pour l'ordre public, la sécurité publique ou la sécurité nationale. [...] ».

21. L'acte attaqué pris par la partie adverse sur pied unique de l'article 74/11 qui fixe la durée de l'interdiction d'entrée à deux ans repose sur la considération que :

« Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.

22. Il appartenait, en effet, à la partie défenderesse, plutôt que de se limiter aux seuls constats du séjour illégal de partie requérante et affirmation rappelés supra, d'examiner sa situation personnelle, en vue d'évaluer si ces actes et/ou cette situation révèlent des éléments « de fait ou de droit » permettant de considérer que son comportement personnel, justifie la délivrance d'une interdiction d'entrée de deux ans, ce qui ne ressort nullement ni de la motivation de la décision querellée, ni de l'examen du dossier administratif.

23. En pareille perspective en se fondant sur la considération du caractère supposé irrégulier de son séjour en Belgique la partie n'a pas suffisamment motivé ses décisions en fait et en droit au regard de l'article 74/11 § 1er, alinéa 4 de la Loi et de l'interprétation qui doit en être faite, à la lumière de la jurisprudence mentionnée de la Cour de Justice de l'Union européenne. L'acte attaqué n'étant pas correctement motivée, celle-ci ne serait justifier raisonnablement et proportionnellement l'acte repris

24. Enfin s'il pourrait être admis que le droit d'être entendu de la partie requérante a été respecté dans le cadre de la délivrance de l'ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement (annexe 13

septies) pris le 09/06/2019, il ne peut pour autant en être déduit qu'il a, par la même occasion, été entendu, de manière utile et effective, à l'égard de l'interdiction d'entrée prise ensuite à son égard. Etant entendu sans interprète et une autorité incompétente pour le faire.

25. En l'espèce, le Conseil observera qu'il ne ressort pas du dossier administratif que la partie défenderesse a donné la possibilité à la partie requérante de faire connaître son point de vue avant l'adoption de l'acte attaqué, qui constitue une décision unilatérale, prise par la partie défenderesse à la suite de l'ordre de quitter le territoire qui lui a été délivré.

26. En effet, si la partie requérante a fait l'objet d'un rapport administratif de contrôle d'un étranger ayant pour finalité de vérifier la régularité de son séjour et a été entendu 09/06/2019, il ne saurait être soutenu que cette audition ait donné au requérant la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue avant la prise de l'interdiction d'entrée qui constitue l'acte attaqué. Rappelons que l'interdiction d'entrée est un acte ayant une portée juridique propre qui ne se confond pas avec celle de l'ordre de quitter le territoire, que l'objet de ces décisions est différent et qu'il en est de même des motifs justifiant leur adoption. Partant, l'interdiction d'entrée cause un grief distinct de celui résultant de l'ordre de quitter le territoire dès lors que la décision de retour contraint l'étranger à s'éloigner de Belgique et l'interdiction d'entrée l'empêche d'y revenir. En outre, l'importance du grief, causé par l'interdiction d'entrée, dépend de la durée pour laquelle elle est imposée, soit en l'espèce quatre années. Soulignons encore que la circonstance que la partie adverse ait exposé son point de vue au sujet de l'ordre de quitter n'implique pas qu'elle ait, de ce fait, exprimé également son opinion à propos de l'interdiction d'entrée dès lors qu'il s'agit d'actes distincts justifiés par des motifs différents. Il en résulte que dès lors que l'interdiction d'entrée était de nature à affecter de manière défavorable et distincte de l'ordre de quitter le territoire les intérêts de la partie adverse, son droit à être entendue impliquait que le requérant l'invitât à exposer également son point de vue au sujet de cette interdiction avant de l'adopter.

27. En conséquence, le deuxième moyen, en ce qu'il se fonde notamment sur la violation des dispositions visées au moyen, est sérieux et susceptible de justifier l'annulation de l'acte attaqué”

2.7. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Zo wordt immers in de bestreden beslissing aangegeven waarom de verzoekende partij een inreisverbod ontvangt, met name omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan. De verwerende partij wijst terzake op de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet.

Verder wordt ook gemotiveerd aangaande de duur van het inreisverbod. Zo wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij geen gezinsleven noch minderjarige kinderen in België heeft en evenmin een medische problematiek heeft. De verwerende partij besluit dan ook: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 2 jaar proportioneel.”*

Er worden bijgevolg enerzijds de wettelijke gronden geduid op basis waarvan het inreisverbod wordt opgelegd en anderzijds gemotiveerd waarom wordt besloten dat een inreisverbod voor twee jaar als proportioneel kan worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat verwerende partij aldus, aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval, wel degelijk heeft gemotiveerd op welke gronden zij een inreisverbod voor een duur van twee jaar proportioneel acht in de gegeven omstandigheden. Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden in haar betoog als zou de verwerende partij enkel verwijzen naar de illegale verblijfstoestand om toepassing te maken van een termijn van twee jaar. Verzoekende partij maakt voorts ook geenszins aannemelijk waarom de gegeven motivering niet zou volstaan. Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij uitdrukkelijk gemotiveerd waarom zij, aan de hand van de specifieke elementen die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, een inreisverbod voor de duur van twee jaar proportioneel acht. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.8. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.9. Verzoekende partij betoogt dat de verwerende partij zich niet mag limiteren tot een vaststelling van illegaal verblijf maar de persoonlijke situatie moet onderzoeken om te oordelen of het persoonlijk gedrag het treffen van een inreisverbod voor twee jaar rechtvaardigt.

2.10. Artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

De maximale termijn van drie jaar bedoeld in het tweede lid wordt op maximum vijf jaar gebracht indien:

1° de onderdaan van een derde land fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt, teneinde toegelaten te worden tot het verblijf of om zijn recht op verblijf te behouden.

2° de onderdaan van een derde land een huwelijk, een partnerschap of een adoptie uitsluitend heeft aangegaan om toegelaten te worden tot verblijf of om zijn recht op verblijf in het Rijk te behouden.

De beslissing tot verwijdering kan gepaard gaan met een inreisverbod van meer dan vijf jaar, indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid.”

In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt heeft de verwerende partij wel degelijk rekening gehouden met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak van verzoekende partij bij het treffen van de bestreden beslissing. Zo wijst zij erop dat een inreisverbod wordt afgegeven omdat de verwijderingsmaatregel geen termijn voor vrijwillig vertrek heeft voorzien. Zij stelt vast dat verzoekende partij verklaarde al sinds maart 2017 in België te verblijven maar dat zij niet getracht heeft haar verblijf te regulariseren en dat zij zich niet heeft aangemeld binnen de daartoe door de wet voorziene termijn. Verder wordt gesteld dat verzoekende partij geen familieleden heeft in België, noch minderjarige kinderen en dat zij ook geen medische problemen heeft. De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat, gelet op de elementen die de zaak van verzoekende partij kenmerken, de verwerende partij een inreisverbod oplegt voor de duur van twee jaar in het belang van de immigratiecontrole. Verzoekende partij maakt voorts ook geenszins aannemelijk waarom de gegeven motivering niet zou volstaan of kennelijk onredelijk zou zijn. Zoals duidelijk blijkt, heeft de verwerende partij uitdrukkelijk gemotiveerd waarom zij, aan de hand van de specifieke elementen die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, een inreisverbod voor de duur van twee jaar proportioneel acht.

2.11. De hoorplicht vormt een algemeen beginsel van het Unierecht en een beginsel van behoorlijk bestuur en derhalve dient verwerende partij dit als dusdanig in aanmerking te nemen.

2.12. Verzoekende partij betwist niet dat zij voorafgaand aan het nemen van de bestreden beslissing gehoord werd zodat zij aldus in geen geval kan voorhouden dat zij niet in de mogelijkheid werd gesteld haar standpunt op voldoende wijze naar voor te brengen. Zij maakt immers niet aannemelijk dat dit gehoor niet zou hebben volstaan in het licht van het nemen van de thans bestreden beslissing, met name een inreisverbod. Verder blijkt ook uit de bestreden beslissing dat de verwerende partij de verklaringen van verzoekende partij in overweging heeft genomen en daaromtrent heeft gemotiveerd.

In ieder geval benadrukt de Raad verder ook dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoekende partij maakt dit met haar betoog geenszins aannemelijk. Zij brengt geen enkel argument aan waaruit zou kunnen blijken dat – indien de overheid daarvan op de hoogte was geweest – dit tot een andere besluitvorming met betrekking tot het inreisverbod had kunnen leiden.

Verzoekende partij maakt aldus niet aannemelijk dat zij zich dienstig kan beroepen op een miskenning van de hoorplicht. Gelet op voormelde vaststellingen kan op basis van verzoekers uiteenzetting van het tweede middel evenmin een schending van de motiveringsplicht, van artikel 74/11 of van het redelijkheidsbeginsel wordt vastgesteld.

2.13. Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER